

Arbucienques

Cant a Montsoliu

Als meus entrenyables amics
Joaquim Gisbert i Josep Freixes

Gegant immens de les boscúries, castell que un jorn vares aixecar ton front altívol, fins a rascar els núvols, damunt d'aqueix turó, ací en eixos cims imponents, quantes vegades ha sotraguejat lo meu cor, extàtic, davant la teva contemplació, rebotcant-se com un cigne, ensunyat en el llac dolcíssim de les teves glòries! Quantes vegades contemplant-te, enclavat en eixos cimals coberts de rústega poesia, s'han omplenat mos ulls de melangia i mon cor de fel! Amb quin pler vora la llar, en les llargues vetlles hivernals, he vist brollar de llavis dels meus avis, les teves gestes il·legendes, que omplien de pànic i de somnis afrosos la meua infantesa!... Jo prou voldria teixir-te un cant que pregonés arreu del món les teves grandeses, jo prou voldria tenir les ales monstruoses de l'àliga i l'arpa seràfica del rossinyol, per volar de terra en terra a refilar el devassall de les teves gestes!

¡Oh fort tità! Avui de tú sols en resten parets enrunades, cobertes d'eures, que amb la seva veu planyívola ens parlen dintre el cor. En jorn malèfics, varen passar bronzentes, fins a pegar la teva cara, les ires de la guerra que escupien els canons braolant com feres engabiades, arrasan-te

els boscos i esporugint als aucells que s'allunyaven, batent les ales, tremoladiços... Jorns negres que feren trontollar el teu escut, jorns maleïts, de guerra, de dol i de llàgrimes...

Ja no l'ets avui aquell gegant, que aixecava el seu front ensuperbit damunt les viles i poblats que jeien a sos peus! Els anys, les centúries t'han vençut, t'han encorvat la carcassa i ara ja no ets res més que un pilot de runes, on les serpotes hi fan les seves cries i on, en les nits negres, hi repercuteix el tètric plany de les xiheques.

Però avui que vell i retut dorms en son depau, tot t'apareix bell i ple d'encisos des d'eixos cims...

Des d'aquí, en les aubades, veus abraonar-se amb lluita fera les tenebres i la llum del dia que surt triomfant... Veus arribar d'enllà d'enllà, el carro c'el sol, tirat per briosos corcers, que amb la crinera esbullada i atíats per Febo reprenen la seva cursa folla per els camins ignots de l'infinit... Veus en les nits serenes, passejar-se la lluna, encesa per el firmament, dintre el seu carro de núvols, tirat per caballs voladors, i en les nits poètiques i fantasioses, veus com del Mediterrà ixen les Nereides a flor d'aigua, dintre breçols de plata, gronxats per les ones teixides de randes, i sents llurs cants armònics, que l'aire fa vibrar, i pugen somniosos del mar a l'infinit.

Veus congriar-se i pujar cel amunt, les nuvolades prenyades